

Arrest

nr. 130 278 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 23 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 25 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, geboren te Santo Domingo op (...) 1961.

Op 19 november 2007 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum.

Op 12 september 2008 werd dit visum aan verzoekster geweigerd.

Op 8 februari 2012 legde verzoekster een verklaring af van wettelijke samenwoning met de heer D. H. van Belgische nationaliteit.

Op 25 juni 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 20 november 2012 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 maart 2013 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 30 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 oktober 2013 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 23 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.10.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest 'betalingen werkloosheid' van ACV-Antwerpen waaruit blijkt dat hij in de periode januari-december 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

- inschrijvingsbewijs VDAB dd. 16.01.2014, waaruit blijkt dat hij onafgebroken is ingeschreven sedert 24.10.2006: een loutere inschrijving als werkzoekende kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job

Gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste en enig middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort et EVRM).

Zij adstrueert haar enig middel als volgt:

“De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd de aanvraag tot verblijf van verzoeker geweigerd op grond van volgende motivering:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld

in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.’

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest ‘betalingen werkloosheid’ van ACV-Antwerpen, waaruit blijkt dat hij in de periode januari-december 2013 een werkloosheidsuitkering ontving.

- een inschrijvingsbewijs VDAB dd. 16.01.2014, waaruit blijkt dat hij onafgebroken is ingeschreven sedert 24.10.2006: een loutere inschrijving als werkzoekende kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job.

Gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking worden genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

Dhr. D heeft in het verleden steeds gewerkt, zij het met enkele onderbrekingen waarin hij werkloos was. Ondanks deze tegenslagen is hij er steeds in geslaagd om terug werk te vinden (stuk 3). Dhr. D is sinds 2006 ingeschreven bij de VDAB, en het is deze organisatie die hem steeds heeft geholpen in zijn zoektocht. Ook nu begeleiden zij hem nog steeds.

In het kader van deze begeleiding volgt dhr. D allerhande opleidingen om ervoor te zorgen dat hij terug kan ingeschakeld worden op de arbeidsmarkt. Zo heeft hij ook een sollicitatietraining bij de VDAB (stuk 4)

Dhr. D volgt sinds 06.11.2012 een individuele begeleiding bij SBS-Skill Builders. Dit is een organisatie die met de VDAB samenwerkt om specifieke loopbaanbegeleiding aan te bieden (stuk 5). In het kader hiervan werd op zoek gegaan naar mogelijke tewerkstellingen die het best aansluiten bij het profiel van

dhr. D. Een onderdeel van de begeleiding is dat er ook actief naar werk wordt gezocht, en dat er dus ook gesolliciteerd wordt (stuk 6). Ondanks alle inspanningen van dhr. D heeft hij momenteel nog geen vaste tewerkstelling gevonden.

Aan verzoeker werd gevraagd om een bewijs binnen te brengen van de inkomsten van haar partner. Toen bleek dat het om een werkloosheidsuitkering ging, diende zij tevens een bewijs af te geven aan de gemeente waaruit bleek dat haar partner ook actief op zoek was naar werk. Om deze reden overhandigde zij een attest van de VDAB waaruit bleek dat dhr. D via hen was ingeschreven als werkzoekende. De bediende bij de gemeente meldde dat deze documenten voldoende waren en dat er binnenkort een beslissing zou volgen.

Indien deze documenten niet volstonden, dan had men verzoeker daarop attent kunnen maken en haar uitnodigen om bijkomende documenten over te maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., n° 167.411, 2 februari 2007; R.v.St., n° 154.954, 14 februari 2006).

Indien er een onduidelijkheid is in het dossier van verzoeker, dient de overheid om bijkomende informatie te verzoeken alvorens op zorgvuldige wijze een beslissing te kunnen nemen.

Minstens dient de onduidelijkheid in het voordeel van verzoeker geïnterpreteerd te worden.

Het recht op een gezinsleven is namelijk een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

De Raad stelt dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: "overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen".

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Uit de inmiddels gevoegde documenten blijkt duidelijk dat de partner van verzoeker sinds hij werkloos is geworden, op uiterst actieve wijze opleidingen volgt en solliciteert voor een passende job. Verzoeker voldoet dan ook aan alle voorwaarden van art. 40ter Vw.

Het middel is ernstig."

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, m.n. artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5^e van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en het feit dat de referentiepersoon niet afdoende bewijst actief op zoek te zijn naar werk daar enkel een attest "betalingen werkloosheid" en een inschrijvingsbewijs van de VDAB werd voorgelegd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet is aannemelijk.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekster eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, daar zij inhoudelijk betwist dat zij niet zou aangetoond hebben dat haar Belgische partner actief naar werk zoekt. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

De naleving van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40ter van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]."

Verzoekster voert aan dat haar Belgische partner in het verleden steeds heeft gewerkt. Zij staft dit door zijn CV te voegen aan haar verzoekschrift. Zij stipt aan dat haar partner sinds 2006 bij de VDAB is ingeschreven en hij nog steeds begeleiding krijgt bij zijn zoektocht naar werk. In dit kader legt ze enerzijds een bewijs voor van sollicitatietraining en anderzijds van een specifieke individuele begeleiding in de zoektocht naar mogelijke tewerkstellingen die aansluiten bij zijn profiel. Ook een overzicht van verschillende sollicitaties wordt gevoegd bij het verzoekschrift.

De Raad moet echter vaststellen dat geen van deze stukken zich in het administratief dossier bevinden en nu voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd. Er werden door verzoekster geen bewijzen van tewerkstelling in het verleden, individuele intensieve begeleiding of sollicitatiebrieven van haar partner voorgelegd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. De Raad dient zich bij zijn wettigheidscontrole te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*) en kan enkel nagaan of verweerder tot een correcte feitenvaststelling is gekomen op grond van de pertinente stukken van het dossier en of hij daarbij niet onredelijk is tewerk gegaan. De Raad meent dat op grond van het ingediende attest "betalingen werkloosheid" en het inschrijvingsbewijs van 16 januari 2014 verweerder niet op onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de actieve zoektocht naar werk niet afdoende werd bewezen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster meent dat verweerder niet op zorgvuldige wijze zijn beslissing heeft genomen, daar zij erop wijst dat de gemeente had laten uitschijnen dat een inschrijvingsbewijs van de VDAB voldoende was als bewijs actief op zoek te zijn naar werk. Zij meent bijgevolg dat verweerder haar had moeten attent maken op het feit dat dit document niet volstond en om bijkomende informatie had moeten verzoeken.

De Raad merkt hierbij op dat verzoekster in de mogelijkheid was om alle elementen met betrekking tot de actieve zoektocht naar werk van haar partner in het kader van haar aanvraag van de verblijfskaart voor te leggen en dit alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster heeft van deze gelegenheid eveneens gebruik gemaakt en verweerder heeft met inachtneming van alle door verzoekster voorgelegde stukken redelijkerwijs besloten dat niet aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd voldaan. Bijgevolg kan verzoekster niet dienstig aanvoeren dat zij of haar partner bijkomend hadden moeten worden gehoord. Eventueel slecht advies van de gemeente doet hieraan geen afbreuk. Het behoort tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekster om zo veel als mogelijk alle dienstige stukken aan verweerder over te maken. Verzoekster heeft eveneens de mogelijkheid om een volledige gestoffeerde nieuwe aanvraag in te dienen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aanvaard.

Verzoekster voert eveneens zeer summier een schending van artikel 8 van het EVRM aan, daar zij meent dat het recht op gezinshereniging zoals neergelegd in de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn) in overeenstemming moet zijn met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet is een zuiver interne bepaling die niet voortvloeit uit het Unierecht. De verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie is in deze zaak niet dienstig daar de onderhavige situatie geen aanknopingspunt vindt met het Unierecht.

Verder merkt de Raad op dat Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld heeft dat “de richtlijnen 2003/86 en 2004/38 niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten” (HvJ 15 november 2011, C-256/11). Het staat niet ter discussie dat verzoekster een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, indiende in functie van een Belg. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat haar Belgische partner, sinds hij de Belgische nationaliteit heeft verworven, heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij moet als een statische Unieburger worden beschouwd. Verzoekster kan, bij gebreke aan een “intracommunautair aspect” in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in *casu* de Belgische referentiepersoon van verzoekster, “het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten” dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09). In voorliggende zaak wordt door verzoekster niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat zijn Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband moet erop gewezen worden dat “het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend” (HvJ 15 november 2011, C- 256/11).

Waar verzoekster meent dat “uit de inmiddels gevoegde documenten” blijkt dat haar partner sedert zijn werkloosheid op uiterst actieve wijze solliciteert en zodus wel voldoet aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet, moet herhaald worden dat met stukken die pas bij het verzoekschrift gevoegd

worden, geen rekening kan gehouden worden en dus een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet is aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, laat verzoekster na uiteen te zetten waaruit de schending van dit artikel bestaat, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Minstens valt haar kritiek samen met haar hierboven besproken grieven. Het enig middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU